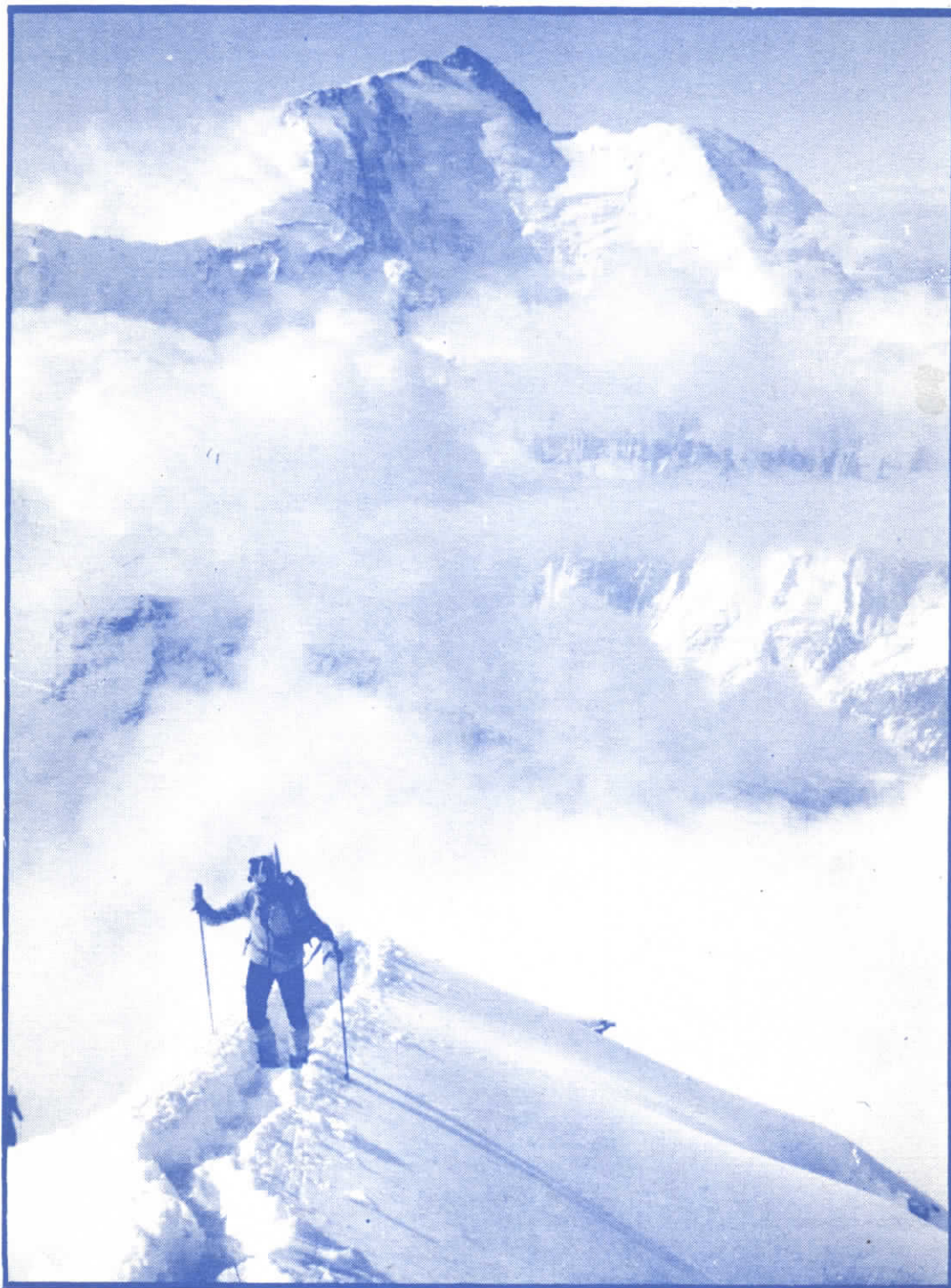

Zpravodaj'86

horolezecký oddíl - t.j. Tesla Žižkov

Poslední výšvih před vrcholem

Z P R A V O D A J 86

Horolezecký oddíl

TJ Tesla Žižkov

určeno pro vnitřní potřebu

Obsah

Plán činnosti v roce 1987	2
Oddílové výstupy roku 1986	3
Další významnější výstupy roku 1986	
Oddílový žebříček lezců 1986	4
Dva týdny v údolí	5
Petit Grepon	8
Určitě to vymetu	9
Vraca - bulharské dolomity	10
Taktika výstupu	11
Nováčkové v ledu	
Na Štěpána...	12
Splněný sen	13
Obrazy Zdeňka Kindla	14
Do vysokých hor	15
Pik Korženěvské	18
Adresář	22

PLÁN ČINNOSTI V ROCE 1987

leden	11.1. Jablonecký lyžařský maraton /Kordík/ 17.-18.1. Kozákovský ledopád - nácvik ledovcového lezení /Hloušek/
únor	..... Orlická padesátka - přebor horolezců Čech /Kordík/ 21.-22.2. Oddílový přejezd Krkonoš a Jizerec /Konrád/
březen	1 týden Vysoké Tatry /Pokorný/ 14.-15.3. Bořeň /Křemen/
duben	NDR Sasko Rathen /Hloušek/ 4.-5.4. 18.-19.4. Suché Skály /Vojtěch/
květen	9.-10.5. Horolezecké jaro v Adršpachu /Čermák/ 23.-24.5. Prachovské skály /Sajdl/
červen	6.-7.6. Hruboskalsko /Šubrt/ 20.-21.6. Labský Žleb nebo Ostrov /Pokorný/
červenec	1 týden Vysoké Tatry /Vojtěch/ 4 týdny Kavkaz nebo Fanské hory /Hloušek/ 18.-19.7. Příhrazy Drábské světničky /Hübner/
srpen	1 týden Adršpašské skály /Manych/ 2 týdny Paklenica Jugoslávie /Konrád/ 15.-16.8. Hruboskalsko /Šubrt/
září	4.-6.9. Festival horolezeckých filmů Adršpach /Manych/
říjen	3.4.10. Bořeň /Pokorný/ 17.-18.10. Vajscimpl dálkový pochod /Doubrava/
listopad	7.-8.11. Poslední slanění oddílu /Konrád/ 21.-22.11. Klokočské skály - nácvik chytání pádů /Čermák/
prosinec	6.-7.12. Černolice /Křemen/ 24.-25.12. Jizerské hory- skály nebo běžky /Hloušek/
Otvírání a zavírání Skaláku v termínech určených MV HS	

Průběžná činnost

- 1/ Individuální lezecká činnost
- 2/ Kondiční příprava v tělocvičně TJ /Vojtěch/
- 3/ Zkvalitnění členské základny se zaměřením na získání odznaků horolezec I., II., III. stupně. /výbor/
- 4/ Vyškolení nových cvičitelských kádru /Hloušek, Čermák/
- 5/ Účast na akcích MV HS ČSTV /výbor/
- 6/ Plnění odznaku zdatnosti /Čermák/
- 7/ Soutěž o vzorný oddíl 1. stupně /Křemen, Hloušek/

Plán schůzí

Členské schůze - březen, červen, září, listopad poslední pondělí v měsíci v 18,00 hod v zasedací místnosti TJ Tesla Žižkov
 Výroční členská schůze - leden 1988 /termin bude upřesněn koncem roku
 Výborové schůze - operativně dle potřeby

OBŮHLAVÉ VÝSTUPY ROKU 1986

Pískovcové oblasti a cvičné skály

NDR-Falkenstein-Westwand kl. VIIIc M. Staněk, J. Voděracký /host/

Vysoké Tatry letní

Stredohrot-Diretisima SV stěny V+A2 V. Tomek, M. Šindelář

Vysoké Tatry zimní

Rysy-Východní levý žlab kl.V V. Křemen, M. Pokorný

Zahraniční velehory

Pamir-Pik Korženěvské 7105 m cesta Cetlina VB J. Hloušek ,
M. Staněk

DALŠÍ VÝZNAMNĚJŠÍ VÝSTUPY NAŠICH ČLENŮ V ROCE 1985

Pamir

Pik Vorobljova 5800 m Z Valterova ledovce IIB M. Staněk ,
J. Hloušek

Kavkaz

Elbrus Normální cesta IIB S. Sajdl

Paklenica

Aniča kuk kl.V Z. Konrád

Cuk kl. V Z. Konrád

Vysoké Tatry

Galerie Ganku Stará cesta kl. IV Křemen , Pokorný zima

Veža Železné brány Savického deprese kl.IV Pokorný, Křemen zima

Baraní rohy K 1754 a 1755 kl. V Pokorný, Křemen zima

Žlutá stěna Korosadovičova cesta kl. V Křemen Pokorný

Galerie Ganku Puškášova c. Pokorný, Jochová

Volia veža Cesta Štáflové kl.V Pokorný, Jochová

Stanislavského c. kl. V Pokorný, Jochová

Malý Kežmarský štít Levé Y kl. V Janoušek, Hejtmánek /host/

Český štít Puškášova c. kl.V Janoušek, Šubrt

Volia veža kl.V K398 M. Vojtěch

Ošarpance Plšek VI Hybner

Baran. rohy Petřík kl. VA1 Tomek , Šindelář

Stredohrot Diretisima SV stěny V+A2 Tomek, Šindelář

Volia veža Eštok, Janiga kl.VIA2 Tomek, Šindelář

Pískovcové oblasti a cvičné skály

NDR Basardwand Direkte Südwand VIIc Křemen, Appel, Hybner, Pokorný

NDR Werkulesstein Neuer Talweg VIIc M. Staněk , Hloušek

Urlaubsweg /bez stavění/ VIIc Staněk, Hloušek

NDR Südlicherwissenstein SW kante VIIc Staněk, Hloušek

NDR Groser Grenzturm Südkante VIIc Bukvic, Hloušek

NDR Falkenstein Jižní stěna VIIIb Staněk, Voděracký/host/

NDR Rauchenstein Gondakante VIIIa

Jižní stěna VIIIa

NDR Grottesturm Talseite VIIIa

Adršpach- Teplice

Gilatina Hrana pádů VIIB M. Staněk, M. Jílek /host/
Martinská stěna Vzdušné zámky VIIB M. Staněk, J. Hloušek

ODDÍLOVÝ ŽEBŘÍČEK LEZCŮ 1986

jméno	výstupy		body
	cvičné	velehory	
1. Staněk	2	249	7361
2. Hloušek	2	325	7333
3. Pokorný	23	118	1569
4. Křemen	9	128	1074
5. Tomek	6	173	1050
6. Hybner	10	104	968
7. Doubrava		111	963
8. Šindelář	6	83	748
9. Zvířecí	5	74	721
10. Vojtěch		125	714
11. Konrád	3	67	421
12. Sajdl	3	56	413
13. Janoušek	2	47	371
14. Kindl M.	5	26	349
15. Šubrt	2	23	237
16. Kindl Z.		35	203
17. Kordík		37	154
18. Machaň		21	102
19. Novotný		17	82
Celkem	78	1819	

DVA TÝDNY V ÚDOLÍ

Josef Hloušek

Mezi lezce žijící na velkém parkovišti před Sunny side (Camp 4) jsme se dostali více méně náhodou. Plní iluzí a nadšení jsme se přihlítili do Yosemitekého údolí. Překonali jsme spoustu kilometrů a překážek, a teď nás vyhání z ráje banální a nečekaná skutečnost. Stojíme před cedulí, která hlásá: Všechny campy v údolí jsou obsazené, návštěvníci, kteří nejsou ubytováni, musí nejpozději do 21" hod opustit park. Kroužíme pomalu po jednosměrkách, šokováni slavnými stěnami a tím, že nás Yosemite nepřijímají s otevřenou náručí. Nemáme čas čekat a nemáme chuť odjet.

Nakonec zaparkujeme před campem, který jsme si vybrali už doma. Sunny side, camp, kde Harding spřádal své sny o El Capitanovi, kde se převaleval Robbins poslední noc před výstupem na Half Dome, camp horolezců. Pokoušíme se smlouvat s hezkou rangerkou u vchodu, první rady nám udílí hňohodný známý, který shodou okolností jako vodák navštívil Československo. Zdá se, že podobný osud jako nás potkal dva malé Japonce. Postávají před vchodem. Ptáme se jich, co budou dělat. Ukazují prstem do lesa.

Začínáme se pozorněji rozhlížet kolem sebe. Stojí tu autáky nejružnějších značek a velikostí, od malých až po velké koráby a obytné vozy, jsou však většinou už starší a pomačkané. Horolezci mají zřejmě hlouběji do kapsy všude na světě. Ta z nich tu tráví většinu roku, přičemž nezanedbatelným zdrojem obživy je pro některé sbírání plechovek od piva, které zde v parku vykupují po pěti centech za kus.

Mezi auty hučí vaříče a přehrávače, zní kytara, diskuze lezců a veselý hlahol. Pomalu se nám vrací dobrá nálada. Jsme mezi svými, přestože poznávací značky jsou z nejružnějších koutů nejen Ameriky ale i světa.

Většina obyvatel parkoviště nocuje ve stěně nebo v autech. My se však do našeho Pontiacu nevejdeme, už proto, že nemá sklopná sedadla a je zanešený neuvěřitelnou zmetí věcí a materiálu. Za soumraku., každý se spacákem podpaží, se vytrácíme do lesa.

"Good morning!" budí nás zvučný hlas. Cinkání podkov tedy nepatřilo ke snu o pistolnicích ze Sierra Nevady, ale k usměvavému rangerovi, jehož vraník neklidně přešlapuje u našich hlav. Ptá se, proč nespíme v campu a upozorňuje, že nocleh mimo camp je zakázán. Vysvětlujeme, že jsme přijeli v noci a že jsme cizinci. Loučí se s úsměvem, ale tušíme, že zítra by už nebyl tak příjenný.

Co dál? Ptáme se u vchodu, jestli se něco uvolnilo. Zase se zdravíme s Japíkama. Na velké nástěnce, plné nejružnějších vzkazů a nabídek, nalézáme český text. Po delším hledání v campu nalézáme známé z Prahy. Zítra odjíždějí, ale dávají nám cenné rady ohledně života v parku.

Jedeme nakupovat. Seznamujeme se s Yosemite Village a Curry Village. Jedná se spíš o seskupení obchodů, parkovišť a campů, než o běžné vesnice. Na místní poště mě čeká poste

restante od přítele Jeremyho. Máme se určitě stavit v Arizone.

Zastavujeme pod El Capem a při koupání u řeky Merced si ujasňujeme program na příští dny. Večer odstavujeme auto na ne-dalekém odpočívadle, aby bylo k nástupu co nejbliž, přebíráme materiál a vaříme. Uléháme pod prvními stromy. Asi za hodinu se ozývá skřípění brzd. Auto couvá, vyskakují naši známí Japíci a zděšeně cosi brebentí. Vyrozumíváme, že je vyhmátli rangeri a že i my uděláme nejlíp, když co nejdřív zmizíme z parku. Náš vlečný bágl však leží na nástupu pod Nosem a další tři noci chceme strávit ve stěně, nemáme proto moc chuti je následovat. Nakonec se Termit s Milanem, jejichž zítřejším cílem je Half Dome, rozhodují, že odjedou na parkoviště, aby- chom neriskovali odtažení vozu. Domlouváme se ještě, kde budou klíče od auta, protože se zřejmě nevrátíme ve stejný den, a přejeme si navzájem hodně štěstí.

Znovu se setkáváme za čtyři dny na parkovišti. Přicházíme s Miloš po půlnoci totálně grogy. Cítíme, že bychom byli schopni vypít celou řeku Merced, a když máme v sobě pár litrů tekutin, ozývá se hlad. Cpeme se a navzájem si sdělujeme dojmy. Kluci jsou tu už dva dny a objevili bivak pod velkými bouldery až u ústí masívu. Chodíme tam nerušeně spát až do konce pobytu. Ale noci, které nevisíme ve stěně je vlastně jenom několik.

Ráno mi kape na spacák se stromů vonavá yosemitská pryskyřice. Jelen se stádečkem laní musí cestou na pastvu dávat pozor, aby nás nepošlapal. Nasávám lačně nepopsatelnou vůni křovin, kterou jsem včera vdechoval při sestupu, a která mi bude vědecky připomínat tahle místa. V pralese nad El Capem jsme našli medvědí stopy, jeleny potkáme ještě několikrát a odpoledne u řeky Merced uvidíme dovádět divoké kachny, lednáčky, pstruhy, a zahlédneme dokonce lišku. V údolí se líbí všem.

Na parkovišti vedle našeho auta zaparkovala holka narko- manka, celé hodiny se opaluje na kapotě svého otřískaného vozu ozdobeného nápisem "Pryč s nukleárními zbraněmi!" Na druhé straně se usídlila rodinka hippies s dodávkou, jejíž obyvatelná část je spleená z dřevěných šindelů červeného dubu. Jezdí se s dětmi na kolech koupat a jejich přehrávač produkuje hudbu, která se nám líbí - Dylan, Baezová, Nash, Young. Kolem procházejí lezci jen v kratasech a s pytlíčkem magnézia - jdou bouldrovat kousek za tábor. Ne každý sem přijel zdolávat big walls.

Vyměňujeme si názory na život a na lezení s kolegy z Minnesoty, zatímco mi lepší utrženou podrážku u EB. K večeru jsme zajeli pod El Capa klukům pro bágl se spacákama, který nechali na nástupu. Vracejí se až ráno a na oplátku nás hned vezou pod Cathedral Rock. Na nástup vždy outem, tak to má být!

Další nádherný zážitek. Odpoledne jsme zpět a čekáme u řeky, až pro nás přijedou. Kluci objevili poblíž Merced bezvednou picnic areu se stolky, tam teď jevíme vařit. Takových míst je v údolí celá řada. Američané zde rozdělávají ohně, opékají své hamburgery, hoďují, ale také udržují vzorný pořádek.

Jsmo zase na parkovišti. Telefonujeme přátelům do N.Y. a Jeremymu do Arizony. Když stojím v telefonní budce, dívám se přímo na yosemitské vodopády a fascinující Lost Arrow. Od té doby v každé budce pocítím špetku nostalgie.

Ráno jedeme nakupovat do Curry Village. Už se vyznáme vsystému jednosměrek. Předjíždíme Shuttle bus, hromadná doprava je v údolí zdarma, aby se omezil provoz automobilů. Hodně lidí tu jezdí na kolech, pro která je vyhrazena úzká asfaltová cesta souběžná se silnicí.

Stejně jako místní lezci nakupujeme jen to nejnütnější. Všechno je tu mnohem dražší než ve městech. Prohlížíme si obchod s horolezeckým materiálem a jsme trochu zklamáni. Sortiment není zdaleka tak široký jako v evropských horských střediscích a většina materiálu také z Evropy pochází. Větší část nabízených horolezeckých publikací až také znám z domova.

U auta si bereme s Mílou batohy. Jedeme Shuttle busem pod Half Dome. Pro jiná vozidla platí z Curry Village už zákaz vjezdu. Vystupujeme. Jsou dvě hodiny odpoledne. Je krásně a před námi se vine osm mil cesty k nástupu. Na úzkých kementých stezkách potkáváme skupinky turistů na koních. Za pár dolarů spolu s průvodcem můžete jezdit po stopách Johna Muira, legendárního průkopníka yosemitského lezení a života v přírodě. K jeho odkazu se tu hlásí mnoho lidí, vycházejí knížky o jeho životě a filosofii, hodně se diskutuje a někteří se snaží žít tak jako on.

Před námi se vynořují nádherné scenérie, slavné vodopády, hory a stěny. V údolí jsou přibližně dvě třetiny největších amerických vodopádů. Stoupáme stále výš a přemýšlíme, kde se tu voda vlastně bere. Náhorní roviny i celá Sierra Nevada jsou vyprahlé a občas vidíme nad krajem kouř z hořícího lesa. I tady míváme občas ohořelé sekvoje. Přes toto nebezpečí zde neexistuje zákaz rozdělávání ohně, s něčím takovým by se Američané těžko smířovali.

Na odlehlejších místech údolí jsou instalovány telefony, odkud v případě nehody je možno přivolat rychlou pomoc. Obstarávají ji lehké helikoptéry. Několikrát jsme na vlastní oči obdivovali jejich skvělé manévrování i efektivnost pomoci.

Chvilí se povalujeme na krásné vyhlídce u vodopádů. Pijeme, vyměňujeme filmy a tek, jako dříve ve Skaláku, se zdravíme se všemi kolemjdoucími. K večeru po turistické cestě docházíme až na vršek Half Domu. Odtud je údolí nejkrásnější. Za šesta scházíme k nástupu Robbinsovy cesty.

Za dva dny jsme zpět. Kluci zatím vylezli Cathedral Rock a byli nahore u Last Arrow. Následující den trávíme v městečku Merced. Večer diskutujeme, co dál. V řece se nám chladí dvacetilibrový meloun. Cpeme se a koukáme na siluetu Sentinel Rock. Bez toho přece nemůžeme odjet. Někteří z nás by už rádi do kanyonů a parků Skalistých hor. Tahací vaky, kladky a české de-vítky jsme prve prodali západním Němcům dychtivým po velkých stěnách. Nakonec nám to nedá. Ráno jedeme všichni spolu cestou Steck-Salathe.

Po romantickém bivaku na vrcholu u malého ohníčku, s hlavami plnými splněných snů, slézáme dolů. Ještě jednou se vykoupeme v řece pod El Capitanem. Nemáme co balit, všechno je v autě. Naposledy objíždíme celé údolí. Vrátime se někdy? Na smutek není čas. Zítřka večer uvidíme v dálce světla Las Vegas.

Josef Doubrava

Vdyž jsem v New Yorku z horka a vlhkosti nastydl a dostal rýmu, která se neustále horšila při cestě přes státy Pennsylvania, Illinois Iowa a Nebraska a neustoupila ani v Coloradu, začínal jsem se obávat nejhoršího. Když mne v Boulderu a v blízkém Eldorado canyonu postihla dokonce bolest hlavy a teplota, takže jsem místo lezení vyspával v autě, zmocnila se mne černá beznaděj. Na cestu do Rocky Mountains bylo však nutné se vydat. Již dávno předtím, než se začala silnice zvedat k zasněženým vrcholům pohoří, jsme byli domluveni, že se pokusíme vystoupit South Face hory Petit Grepon, která dosahuje výšky 12 100 stop. Za stávající situace jsem však viděl budoucnost značně nedobře. Nabírali jsme zvolna výšku k parkovišti Bear Lake a já jsem začal lépe dýchat. Na parkovišti jsem se už cítil proti včerejšímu dni jako vyměněný. Zbalili jsme potřebné a počali stoupat k jezeru Sky Pond. Čtyřhodinová cesta krásným údolím a dobré počasí přidávalo smelosti našich plánů. Usínali jsme spokojeně s vědomím, že do jižní stěny budeme nastupovat jako první, protože nikde nebylo ani živáčka. Harry ještě večer odešel dolů na parkoviště čekat na příjezd Kódl z Denveru.

Probudili jsme se jako lidé odvyklí řínčení budíku a s překvapením zjistili, že stěna je obsazena třemi týmy. Venca z Helenou vyrazili hned a my s Jeťákem jen s malým zpožděním. Jirka čekal na Harryho. Pod stěnou nás potěšila skutečnost, že se všichni před námi pohybují stejnoměrně, tudíž se nemusíme obávat zdržení, skála je kompaktní a počasí vynikající.

Lezení probíhalo uspokojivým tempem, takže se nos, kterým je jižní stěna zakončena, rychle blížil. Občas se přehnal bílý mráček a nevzrušilo nás, ani když jich bylo stále víc. Po krátkém traverzu za hranu jsme ztratili z dohledu jezero Sky Pond. Hřebínek na vrchol nás nepotěšil ostrým větrem a vrchol sám nepřijemným deštěm. Za těchto okolností jsme volili místo dlouhého sestupu s lanovými dráhy, která nás navíc dovede do údolí jezera Sky Pond. Déšť zhoustl a změnil se v sníh. Chvátali jsme, abychom si vyhráli kosti v bivaku, v němž jsme tušili Jirku vařícího čaj. Návrat nás překvapil měrou nebyvalou. Bivak byl plný vody, okolo se motal Jirka a taky Harry s Kódlm jež se pro vysokohorskou metelici vybavil manželkou a dvěma dcerami ve věku pět měsíců a pět let. Čaj byl pouze vlažný. Neště při slanování jsem si bláhově představoval, jak ležím v bivaku ve spacáku a vesele klábosím s Jeťákem o hezké cestě, zatímco počasí venku nás naprosto nezajímá. Jeťák měl představu obdobnou, lišila se pouze v tom, že nám navíc někdo bude vařit čaj. Představy vzaly tedy rychle za své a bylo nutné vyrazit k parkovišti, kde je třeba soustředit naše tři auta a zahřát je na nejvyšší možnou míru. Venca vyráží první a vleče batch těžší než nahoru. Zatím se chlácholí děti a ozývá se pláč. Na sněhovou břečku nejsou mé lezačky zrovna stavěny, mimo to scházím z cesty, až stojím nad dvacetimetrovým srázem. To se mi stává ještě jednou.

Venca na parkovišti s autem ještě není, tak pouze vztekle obcházím naše auto, poněvadž klíčky má kdosi za mnou. Opět se vyjasnilo a ledový vítr profukuje i moji pláštěnku /šohaj = 13 Kcs/. Na okolních vrscích leží sníh, ale to už přijíždí Venca, převlečený a ve vytopeném autě. Zvolna se trousí další. Najednou jsme všichni převlečení, v autech, která dokazují, že mají poněkud lepší topení než Trabant. Lékař Kódl rozumuje o zápalu plic. Nedostaly ho však ani děti a já vyzdravěl tak, že jsem do konce zájezdu ani nesmrkl. Na rýmu jsou Rocky Mountains!

Jiří Pražák

Do městečka Busteni vjíždí náš autobus za mírného krápaní. Malé záplavy, hlína, potoky a potůčky. Tady snad byla průtrž mračen. Tábořiště nalézáme mezi posledními domy a okrajem lesa. Místo skutečně dobré, zacelou dobu žádná nevraživost a taky žádné placení. Seběhli se místní kluci. Těžko poznat kdo je Rom a kdo Dák. Sledují každý náš pohyb a vzrušeně diskutují. Zřejmě se dohadují, co si kdo odnese pod rouškou noci domů. Jejich přítomnost trochu znervozňuje. Vzpomínám si, že prý v Himalájích je to s klukama stejné. To mě uklidňuje. Až tam pojedu s Čedokem budu vytrénován.

Později s kluky hrajeme fotbal. Mají skvělou taktiku; malý Rom, střední Rom maličký Dák a cák. Jsou nepřekonatelni.

Opona mraků mezitím odjíždí a vyjasňuje se. Pozorujeme kopečky. Vypadají dost divoce. Mezi skalami proráží bujná vegetace stromů, keřů a kleče. Přítel Motejl mi kdysi o tomto terénu sdělil: "Při sestupu jsem ručkoval po visutých klečích!" Stříbrňák zase prohlásil: "Pár metrů od vrcholu jsem šlápnul do kravského ...." Mě se to stalo poprvé už pár metrů od stanu. Nelhal ani on.

Rozporuplné pocity ze zdejších terénů jitrů kol procházející Dáci, horolezci. Dva z nich si nesou pikl. Slunko svítí, kytky kvetou teplo a pikl?! Zítra jdeme lózt. Bucegi nám jistě naše dojmy vytřídí.

Ráno po šesté vyrážíme. Původní plán Modrou spáru /Fisura alabastra VIA/ rušíme. Vypravili se tam Sojkin a Duda a tak by nás tam bylo moc. Hodláme získat časovou rezervu kratším nástupem. Podle průvodce to vypadá na 1,5 hodiny. Po hodině se dostáváme do vlhkého skalnatého žlabu. Průvodce tvrdí: "po několika desítkách metrů odbočit nelze. Začínají prahy, deset, patnáct metrů. S kletrákem to má štávu. Předcházíme Rumuny. Na vršku jednoho prahu volám Jindru Sochora: "Bočkej, mám tady problémy"! Rumun mezitím dolehl a říká: "No problema"! Právě jsem to našel a krok udělal. Funím a pokračuji. Po čtvrt hodině se otáčím a Non problema pořád stojí na stejném místě. Zdá se, že má problémy.

Výše se žlab tříští a konečně lze odbočit. Claii Mari je před námi. Jenže ouha, vede pod ní tráva - kolmá, vlhká, smekavá, prostě značně nesympatická. Prává ruka jeden trs, levá druhý a na třetí stoupnout. Pod zadkem je toho asi 70 metrů a já se začínám bát trávy. Podle průvodce už dávno lezeme. Kdybychom, blbci i já, mohli jsme být navázaní, nenápadně lákám Jindru. Trvalo nám to sem čtyři hodiny, jsme zpocení a tak se rozhodujeme dát si něco lehčího. Navazujeme se, už je to pod skálu jen tři délky. Jindra vepředu nadává, že tyhle travnaté převisy lízt nejde. Pikl, napadá mě. Že by ti zatracení Dáci lezli trávy s piklem? Teprve když se dotýkám skály, získávám známý pocit jistoty. Jindra nalézá v dutině papír. Popis cesty, někým zde zapomenutý. Jsme o čtyřicet metrů vedle cesty, kterou jsem si představoval. Mám já to smůlu, polezeme jednu ze tří nejtěžších cest v oblasti. Smutně pošilhávám vedle. Ty převislé trávy jsou opravdu hnusné. To už Jindra hází lana z prvního standu pro kletry. Zdá se mi normální, že na ně nemůžu dosáhnout. Pak už jde vše dobře. Občas jsem se "mastil" a záviděl Jindrovi, když to někdo umí, zdá se, že to jde samo.

Na vršku jsme v podvečer. Sestup začíná nenápadně pohodlným žlabem. Potom přišla tma a nakonec prahy jeden za druhým. Jindrovi přestává svítit čelovka, běsní a třískne s ní o skálu. Zázrak, rosvítila se. Po pár metrech však končí definitivně. Jdu první a

a Jindra klopítá za mnou. Občas mu musím posvítit, kdykoliv se však otočím, ztrácím rovnováhu. Jeden práh musíme slanit přes keřík. Všichni komáři se slétávají na čelovku a tím pádem i mě do očí. Opírám se o balvan a on je to lopuch. Házíme držtičky. Celou cestu se bojím. Jestli se tu někde vy..., tak to určitě vymetu.!

Terény v Rumunsku jsou velmi rozmanité a mnohdy i skutečně velehor-
ského charakteru. Terén nástupů a sstupů bývá značně nepřehledný,
zarostlý bujnou vegetací. Nesnadná orientace, nic zde nevidíš. I
v létě náhle zasněží. Dole je vedro, nahoře zima. Plátí šestimístná
stupnice s podstupni A,B. Většina cest je vyskobována, přesto je
nutné mít kladivo a skoby. I v lehčích cestách okolnosti nutí občas
použít žebříčků, třmenů a přitahů. Čelovka je v husté vegetaci, kde
měsíc nezasvítí k nezaplacení. Průvodce/L. Kukačka 1989/ je nutné
brát pouze orientačně.

V R A C A - B U L H A R S K É D Ů L O M I T Y

Jiří Pražák

Vraca už na první dojem působí monumentálně. Převýšení Centrální stěny činí se základnou téměř 600 metrů. Samotná stěna potom více než 400 metrů. Mimo to je tu velké množství věží, samostatných hřebenu a stěn. Ty však už nedosahují výšky centrální stěny a pohybují se od 150 do 250 metrů. V dálce koukají tu a tam věže vyšší než Kapelník ale nikdo o ně nejeví zájem. Nač se prodírat trním, když je pořád co lézt. Vše je to sevřeno do úzkého údolí, takže se hlava musí pěkně zaklánět. Tábořiště je potokem odděleno od silnice, po které je to do města dva kilometry. Město moderní, upravené parky, květiny a mramor. Dostatek ovoce a zeleniny, piva zmrzliny a vína. Dopřál jsem si to, i pořadí dodržel. Závěr probíhal o hladu s toaletním papírem v kapse. Hostinec je od táboře vzdálen asi 200 metrů. Nástupy do stěn maximálně půl hodiny, většinou ale tak pět, deset minut. Svého času jsem snil o Suškách asi tak desetkrát větších, pravděpodobně by vypadaly nějak podobně. Pohoda. Od rána do večera sluníčko, lezení v třepekách. Ráno se probouzíš cinkáním karabin těch časnějších. Těžší cesta v Centrální stěně je většinou záležitost celodenní. Každý však vstává, kdy se mu zachce a návrat z lezení nezabere taky mnoho času. Většina však měla jiný styl. Ráno jednu dvousetmetrovou cestu a v podvečer jednu stopadesátimetrovou. A přes den slunce a voda. Zde se osvěžuje v potoce, ale i koupaliště je nedaleko.

Vraca mi dala 20 délek krásného lezení v pevné skále. Někomu dala i víc. Kdo chtěl lezl, kdo ne, měl možnost užívat.

Bohužel jsem nebyl v Paklenici, tolik obdivované a v kurzu. Vraca však bude přinejmenším srovnatelná a to vše bez devizového příslibu. Pojedete-li do Bulharska, zařaďte ji do programu. Snad ještě někde seženete průvodce od Jindry Sochora. Podává v něm všechny dostupné informace. A ještě jednu na závěr. Lezení se mi zdálo slušně našponované. Oni asi už i ti Bulhaři nejsou žádní amatéři.

Velíšek.../ to má tak daleko, jako nákladní výtah na sídlišti k rychlovýtahu v mrakodrapu. Najednou je to tu - první délka za námi. Teď je řada na mně. Jdu do toho s očekáváním a nejsem zklamán. I když mám vhodnější nástroje, nadřu se stejně. Další ledopád na celou délku je můj. Zpočátku jsem značně nejistý, ale po chvíli si zvykám. V půlce zjišťuji, že mám už jen jede šroub, ručičky a nožičky /ty hlavně/ bolí z neznámé námahy. S úspěchem si sedám do cepínu a s radostí zjišťuji, že drží /aspoň něco z těch filmů funguje/. Pak vyrážím dál a jde to stále lépe. Standuji na doraz, těsně nad koncem ledu. Rádiovka dolézá jak starý kozák, odvažuje se a mizí v mlze. Motám lano, čeká nás ještě jeden led. Jdu ve stopách Rádiovky, mlha houstne, není vidět dál než na pět metrů. Ještě že ve žlabu nelze zabloudit. Nad sebou slyším mohutné údery zbraní. Přicházím k poslednímu prahu, Rádiovka nikde. Vydávám se v jeho stopách do ledu, je vidět stále méně. Tady už to jde jako po másle, je to stále více položené. Jsem nahoře, ale nikde nikdo. Volám. Tu se mi před nosem objevují sušenky a posléze i konzumující Rádiovka šklebící se z pod převisu: No vidíš, ..., pak, že to nepůjde!

N A Š T Ě P Á N A . . . .

Josef Doubrava

Dvacátého šestého prosince se odpoutávám od vánočních radovánek a nemírného přejídání a vyrážím na vlak. Josčík je už na místě a tak nám cesta do Popradu nepřinesla žádné nemilé překvapení. Po dojezdu se nikde nezdržujeme a míříme rovnou pod Stredohrot, kde je "pro nás" připravena Cesta za Ing Kaňu.

Budujeme záhrab, vaříme a pak už se jenom povalujeme ve spacácích. Ráno se válí mlha, ale odhodlaně nastupujeme. Chceme dolézt až k věžičce, kde se nachází poměrně slušný bivak. Je však dost sněhu a navíc nedrží - jak je konec konců v prosinci zvykem. Už za šera budujeme bivak délku pod věžičkou. Zavěšujeme se nad drobnou římsičkou, na níž bude spočívat naše tělesná váha. Hlavně že je to poloha horizontální.

Ráno nás však probouzí poměrně teplo a šero. Po vysunutí hlavy zjišťuju, že na nás leží deset centimetrů sněhu a další se sype. Nahoru to tedy nepůjde, musíme zpátky. Začíná se zvedat vítr a stále sílí. Házíme lano pro slánění dolů a ejhle! Trčí nahoru jak varovně vztyčený prst. Oči mám posekané zmrzlou krupičkou, která bodá jako jehly /ještě dva týdny po tom jsem v práci k nepotřebě, neboť v theodolitu ani niveláku nevidím nitkový kříž/. Není to nijak příjemná cesta, ale to horší začíná ne zemi. Prodlíráme se po pás čerstvým nafoukaným sněhem a už teď je nám jasné, že sportovní část našeho zájezdu, kam byl s "Kaňou" zařazen ještě PP Variant, utrpí totální nezdar. Proto budeme muset být úspěšní alespoň v části společensko kulturní - totiž v oslavě Silvestra.

Ubíráme se tedy na Popradské pleso, kde nás údržbář ubytuje v podkrovní vodárně. Poněvadž počasí je pod psa, trávíme dny sezením a klábosením v restauraci a noci spaním ve vodárně. Blýskli jsme se pouze opravou vánoční výzdoby - elektrických svíček na stromečku. Některé nesvítily a naše hlavy, které netušily nic o paralelním či sériovém zapojení, vymyslely, že není nic jednoduššího než nesvítící svíčky vyhodit a dráty opět spojit. Vyřízli jsme tedy vadné svíce a

TAKTIKA VÝSTUPU

Vladimír Tomek Kikán

Je konec června a v celé střední Evropě panují tropická vedra. Ráno vystupujeme ve Smokáči z električky a ptáme se kluků na počasí. "Kašlem na to, už týden je ráno a večer hezky, ale přes den jsou bouřky z tepla a liják." Při pohledu na modrou ranní oblohu jim nevěříme. Při snídani nás však z terasy Úderníka vyhánějí první kapky. Dáváme si velkou borovičku a přesunujeme se do hostince na Hrebienku. Celé hodiny pak sedíme, lijeme do sebe jedno poldecí borovičky za druhým a koukáme na nekonečné provazce vody za okny. Co dál? Padají nejnemožnější návrhy, oči se lesknou, slovník hrubne. Ve tři hodiny přestává pršet. Spolu s hladinou alkoholu stoupla i naše bojovnost. Jdem! Ještě jednu na cestu a pak se těžce zvedáme. V oblaku alkoholu stoupáme k Teryně. Velký hang nám dává zabrat a tak v šest hodin stojíme pod Stredohrotem úplně strážliví. Když nastupujeme do direkty, je čtvrt na osm. Zbývají nám dvě hodiny světla.

Tři délky nehezkého pětkového lezení mokrým koutem a jsme na travnatých poličkách. Tam nás zastihuje tma. Upravujeme si plošinku lano pod zadek, nohy do kletru. Spacáky jsme nechali pod nástupem. V deset hodin dole na Terynce zhasínají světla. Bivak je studený a tak ve čtyři ráno začínáme opět lézt. Po pár délkách jsme pod výraznou věžičkou. Něco tu není v pořádku. Obrovské kvádry čerstvě nalámané žuly naznačují, že ve stěně došlo ke změnám. A opravdu. Popis doporučuje lézt komínovou technikou na věž a pak přepad do stěny. Věž se však jaksi odklonila a tak slibovaný komín je přes dva metry široký. Zmateně se rozhlížíme kolem a objevujeme řadu skob táhnoucí se doprava. Naši předchůdci měli asi stejné problémy. Těžkým mokrým traverzem se dostáváme do Korosadovičovi cesty. Ještě pár lehčích délek a jsme na hřebeni. Je půl osmé a nad Širokou se ozvalo první zahřmění. Hlásí se každodenní bouřka s lijákem. Když za hodinu přijde, zastihne nás už v dolině. Za hlasitého nadávání slánují z okolních stěn našťvané dvojky.

Ten víkend v Tatrách nikdo nic nevyšlehl. Akorát my. Jó, naplánovat vhodně výstup, na to musí být hlavička. A borovička.

NOVÁČKOVÉ V LEDU

Vladimír Křemen

Stojíme pod prvním ledovým prahem žlabu spadajícím z Prední priehyby na Rysoch. Je mlha, dohled tak na dvacet metrů, nohy zra-
sované od zmrzlých bot. Máme pět vypůjčených vývrtek a včera jsme absolvovali školení o jejich požití a ledovcovém lezení vůbec. Stojím u své první zavrtané vývrtky a jistím. Rádiovka pln elánu s vidinou pohody lezení v ledu nabit vědomostmi z naučných filmů se snaží o první krok. Mohutný rozmach dlouhým cepínem, rána, plné oči ledové tříště... cepín nedrží. Vyčítavý pohled směrem ke máě. Prohlížím si důkladně jistění. Pokus se opakuje... to samé. Místo zklamání se dostavuje zdravé našťvání. Frekvence úderů se zvyšuje, postup připomíná start přetíženého vrtulníku. S přibývajícím výškou se rytmus stabilizuje, ale do rychlosti filmových protagonistů /Umíř,

a pokračovali v opravě, která vyvrcholila malým ohňostrojem, po němž Popradské zhaslo. Druhý den dva údržbáři sekali zeď a vyměňovali jakési dráty.

To už se schylovalo k poslednímu dni roku. Nebudu popisovat průběh večera, je to nepodstatné a většina z nás je schopna si takovou událost dost barvitě představit. Když byla restaurace zavřena, zůstali jsme v malém vestibulu tři - Joščík, já a číšník. Bylo o něm známo, že je nezměrně vzteklý, poněvadž už jednou komusi zaťal sekýru do zad a navíc byl z Lendaku. Ten dobrý muž teď zcela opojen dřímá. Joščika napadlo: "Co kdybysme mu trochu foukli pod kejhačku?" A už sundával práškový minimax ze stěny. Naťukl jsem mu ho a Joščik se chopil ovládnutí. Výsledek byl skvost. Celá místnost byla v momentě neprůhledná na všem se usazoval všudypřítomný prášek. Číšník spal dál. Přidali jsme mu. Spal. Pak už nebylo čím přidat. Spal. Zcela znechuceni tak trestuhodným nezájmem jsme se odebrali na lože.

Ráno jsme se spustili do vestibulu, kde se několik zaměstnanců brodilo vrstvou jemného prášku. Jejich řeč nebyla nijak nadšená a mírumilovná. Vynikal především ten, který byl celé produkci přítomen, naštěstí si nic nepamatoval. Hulákal jako tur a podezíravě si nás prohlížel, nakonec významně povídá: "Keby som ich chytil, tak ich zabijem, boli to stopercent tý Češi!" Nic to neznamenal, Čechů bylo plné Popradské, ale přesto jsem mu přívětivě pravil: "Dobrý den a všetko najlepšie do Nového roka!" "Aj vám, chlapci" opáčil a pumpoval nám pravicemi.

Opustili jsme toho dobrého muže, Popradské a posléze celé Tatry, protože vytrvale drobně přšelo, takže nemělo cenu huntovat naše beztak již skromné finanční rezervy. Pochopitelně, že za dva dny po našem odjezdu nastoupila měsíc trvající inverze, v lednu věc vskutku nevídaná.

Nerad končím toto vyprávění stejným datem, jako jsem začínal. Dvacátého šestého prosince 1984 zahynul Joščik, bývalý člen našeho oddílu, pod Černým Mnichem ve Švýcarských Alpách.

S P L N Ě N Í S E N O

Vladimír Křemen

Když jsme o velikonocích 1985 navštívili Schmilku v NDR nic jsme vcelku neplánovali, protože jsme tu byli poprvé. Jen Rejpal slyšel o tom, že tu existuje Bussardwand, nádherná stěna plná drobných dutinek a římsiček, zkrátka parádní lezení. Jeho výkonnější kamarád tvrdil, že je to sice VIIc od Arnolda, ale dá se to vylézt, že bychom na to měli mít. Tak jsme tedy druhý den o velikonocích stáli pod v tu dobu opuštěnou stěnou. Nikdo nic neříkal, všichni jsme jen zírali, jen Víta, který to před lety lezl, se mračil. Skutečně, stěna je to impozantní. Kruhy v dolní částečně převislé části Direkte Südwand visí velmi výmluvně - až k prvnímu kruhu je to při pádu více méně až na podlahu a ani vzdálenost ke druhému kruhu bez jištění v převislém terénu není nejkratší. Podívali jsme se na sebe a šli na, pro nás, "lidské" terény - ona stěna vypadá jinak z doslechu a s pivem v ruce než "zoči voči" v ruce s vercajkem. Ale přišli jsme se ještě párkrát podívat.

Letos o velikonocích jsme tam stáli znovu, ve stejné sestavě, navíc s Rádiovkou a po absolvování "povinného huntování těla" v posilovně a častých hovorech o cestě. Nálada byla sice navenek bojová,

ale vnitřnosti sevřené jak loni - letos to už ale jaksi nešlo okecat. Před námi parta Sasíků. S opět zakaboněným Víťou se stavíme pod nástup. Víťa se, vzhledem k mé neoddiskutovatelné hmotnostní převaze, pečlivě přivazuje ke stromu a já dělám pro uklidnění pár kosmetických úprav na výstroji. Cesta je volná, vedle nás leze Ivoš s Indiánem VIIIa, krásně na sebe vidíme.

Při lezení zapomínám na všechno, vidím jen stěnu a v duchu zimní dřinu - teď se ukáže. Lezu velmi opatrně a pečlivě a po chvíli cvakám první kruh. Sedám si, ale napětí moc nepovoluje, jsem "z nejhoršího vevnitř". Němci lezli od kruhu trochu vlevo, jdu též tím směrem, ale po třech metrech je mi jasné, že jsem to trochu přehnal. Držím se jen za malé chytky a stojím na špičkách, začínám cítit předloktí a lýtka. Chci zpět doprava do lepších chytů, když tu levou rukou usmyknu osolenou voštinku a zároveň mi ujíždí noha. Začínám se otáčet od stěny, pravou rukou drtím římsičku na tři prsty a ani nevím jestli stijím nebo padám. Částečně se vyvěšuji a chytám opět rovnovážnou polohu. Dva rychlé přehmaty a jsem v lepším ale stále převislém terénu. Ruce již cítím, není čas si vymýšlet. Maximálně úsporně učiním pár kroků a cvakám druhý kruh. Vnitřní napětí povoluje a střídá ho obrovská radost. Volám na kluky dolů, domlouvám se s nade mnou sedícím Ivošem. I když mám za sebou teprve polovinu cesty, cítím že už mě dolů nedostane nic, zvláště když se stěna trochu pokládá.

Zbytek cesty probíhá jako ve snu. Slunce praží, nádherný terén, parádní expozice v nádherné scénérii skalního amfiteátru a hlavně obrovská pohoda. Dolézám ještě ke třetímu kruhu a dobírám. Do stěny nastupují Rejpal s Radiovkou. Víťa mě to nechává dolézt, zapisujeme se a mažeme dolů, abychom viděli kluky. Ti jsou rovněž v pohodě a dolézají závěr stěny, takže toho moc nevidíme. Za chvíli pod stěnou vyvádíme jak malí kluci, když dostanou pod stromek koloběžku.

Popisovat naše pocity z překročení vlastního stínu není třeba, každý to při lezení jistě zažil sám. A jestli ne, tak o hodně přišel.

O B R A Z Y   Z D E Ň K A   K I N D L A

V žurnalistické praxi není nic neobvyklého, přejímá-li jeden časopis příspěvky od časopisu druhého. O to snažší je to, děje-li se vše bez nároku na honorář a o to radostnější, týkají-li se články našeho horolezeckého oddílu. Kromě dobrých výkonů jsme v posledních letech začali pronikat do podvědomí horolezecké veřejnosti také prostřednictvím našeho Zpravodaje. Obojí spolu vlastně souvisí - když se leze je o čem psát. Všechny nás potěšilo, když uznávaný horolezecký magazín Hotejl přetiskl loni článek Jirky Novotného "Treking za poznáním" z našeho Zpravodaje 84. Letos to byl pro změnu článek Josky Hlouška "Převislé štěrky" v Hotejlu 1/86 z našeho Zpravodaje 85. Se zájmem jsme si však přečetli i článek jednoho z tvůrců Hotejlu Drobka "Advent" /Hotejl 4/85/. Protože se povídání týká i jednoho z nás, tedy i činnosti oddílu, využíváme dobrých vztahů s Hotejlem k jeho přetištění:

J. Krch

/Znáte ten pocit, který se dostaví po přečtení dobré knihy nebo po zhlédnutí pěkného filmu. Cítíte se nějak lepší a někde uvnitř se probouzí snaha být něco víc než dosud/.

Tuhle jak byl ten předvánoční shon, musel jsem do Prahy. Po velmi důležité schůzi následovala další neméně důležitá a jak taky jinak, byla v hospodě. Seděli jsme "U medvídků", pili pivo, poslouchali jaké to bude s Českým rájem, jaké to bylo na Dhaulágiri, jaké se nám líbí holky. Když už "zaježkovali" a účty byly zaplacené, stalo se asi to, co před pár lety legendárnímu panu Broučkovi - ztratil jsem se. Vím jen to, že to bylo daleko, že tam byl rum a pak spánek s vědomím, že jsem přece slíbil brzký návrat domů.

Ráno pak bylo tiché s vonícím čajem, který podávaly dvě dámy, z nichž obraz starší na mne koukal svými oblinami ze stěny a druhá svými pleny naznačovala, co vše někdy bude. Pod obrazem hostitelky stál hostitel se svým kámošem, v ruce se jim leskly sklenice a čmoudily balená cigára. Gramofon si tiše broukal Steva Couhena a na malířském stojanu hostitelově začaly proměňovat obrazy - Adršpach v létě, Adršpach v zimě, na jaře, na podzim. Kontrasty bílých skal zrcadlících se ve vodních tůňkách navazovaly na volné fantazie, ve kterých jsme pak našli i symboly a ducha doby minulé. Začal jsem chápat, proč tyto naše krásné skály tak děsily a zároveň přitahovaly lovce a psance z doby Českých bratří. Na malou chvíli jsme vstoupili oči, ruku a štětec hostitele a pocítil jsem to tajemné čaro, strach, hrůzu i naději s radostí, která mezi věžemi existuje. My jsme však stáli jen tak, balili cigára a pili a později již jen čichali vůni rumu. Venku byl všední den se svým předvánočním shonem a já najednou poznal Erbenův advent a chvilkový smysl žití. Takový smysl, který se někdy dostaví na vrcholu prohráté skály s rukama prodřenýma do krve.

Snad to bylo jen pití a opakování osudu pana Broučka. Já však věřím, že jsem chvíli žil někde jinde, kde před našima očima procházel nahý svět skal hlídaný shora jemnými konturami hostitelky.

/Výstava obrazů Zdeňka Kindla byla v knihovně kulturního domu v Neratovicích a skončila 6. února 1986./

D O V Y S O K Ý C H H O R

Joska Hloušek

Motto: "Krásnější než hory jsou hory, kde jsem ještě nebyl."

Vladimír Vysockij

Jsmo na vršku asi čtyřtisícového kopce, ale horolezecké výstupy jsou teprve před námi. Sem jsme vysupěli stráněmi plnými horských květin jenom v kečkách. Krátíme si tak dlouhý čas čekání na vrtulník a možná se to hodí i pro aklimatizaci. Pod námi je Kyšlak Džirgital a přistávací plocha místního letiště. O kousek dál se klikatí divoká řeka Muk-su a pak už jen hory, hory a hory.

Jejich velikost a krásu si více uvědomujeme o dva dny později

během sedmdesátihodinového letu vrtulníkem: jeden horský hřeben stíhá druhý - pětitisícovky, čtyřtisícovky, šestitisícovky - kaňony, řeky, kopce a úchvatné stěny. Celé Vysoké Tatry by se ztratily v jednom bočním hřebínku.

Když na Ledovci Moskvín vyhazujeme hromadu svých bágelů do kamení, nemůžeme ještě uvěřit, že je to pravda: Náš velký čundr je tedy skutečností! Jsme tady, u jezera v údolí mezi Pikem Komunismu a Pikem Koržeňevské. Všechny administrativní bariery jsou za námi. Teď už bude záležet jen na nás.

Na dotěrné otázky velitele letu, kde máme sovětské průvodce a vysílačku, jsme prve s úsměvem odpovídali, že obojí nás čeká na místě. Teď jsme však sami překvapeni tím, že jsme tu první. Vrtulník, teď už podobný bzučící vážce, mizí v dálce. Obdivujeme krásu horských květin a štítů odrážejících se v průzračné vodě jezírka. Hledáme nej-příhodnější místo pro tábor, přenásíme bagáž, stavíme stany. Ve výšce 4 100 metrů se cítíme výborně. Teprve asi po dvou hodinách přichází krize a známé aklimatizační potíže.

Ráno vztyčujeme československou vlajku a kocháme se tím, že tenhle kout hor patří zatím jen nám deseti. Vaříme, přebalujeme materiál, pozorujeme plaché pištuchy a podnikáme ve skupinkách či ve dvojicích vycházky po údolí.

Mě a Zdenkovi dělají starosti ruce. Napuchly nám až po lokty a jsou poseté velkými nalitými puchýři, které nám znepříjemňují každou činnost. Doktor říká, že amputace nebude zatím nutná. Zhruba po deseti dnech se to lepší, ale teprve dole se dovídáme, že to byla alergie způsobená dotykem rostliny "jugan" při našich výletech kolem Džirgitalu. Takové lepší popálení od kopřiv.

Odpolední idylu narušuje řev motorů. Vrtulník přiváží skupinu Sovětů, jejíž ukolem je postavit Mezinárodní alpláger. Jsou z naší přítomnosti trochu překvapeni, ale předcházíme jejich iniciativu v tomto směru nabídkou nezjištěné pomoci.

Dostáváme typicky sovětský úkol: obrátit tok řeky. Místem, kde přistávají helikoptéry, protéká meandrující říčka, jak říkají naši přátelé, nikdy tu netekla, asi se něco přihodilo nahore na ledovci, máme se jít na to podívat a "něco" s tím udělat.

Další den stoupáme vzhůru a uvědomujeme si nedostatečnost své aklimatizace. Po delším váhání nakonec nalézáme místo, kde by šla říčka obrátit za seraky. Dáváme se do práce. Tenhle den byl snad nejtěžší z celého pamírského pobytu. Ale výsledek stojí za to. Na desetimetrovou hráz z velkých kvádrů a balvanů jsme všichni pyšní a s pocitem dobře vykonané práce sestupujeme k večeru dolů. Ale co to? V alplágeru je nějak živo, všichni tam běhají v trenýrkách a vyvíjejí jakousi frenetickou činnost. Když sestupujeme níž, je nám vše jasné. Naše říčka se vyvalila za kopcem a na místě alplágeru deltou pěti ramen ústí do jezírka. Kuchyně je na ostrově a jídelnou protéká hlavní proud. Pomáháme stavět ochranné hráze, ale přesto si nejsme jisti, jestli si nabídnutou večeři zasloužíme. Kupodivu náš dnešní výlet s touto "přírodní" katastrofou nedává nikdo do spojitosti.

V poledne následujícího dne vyrážíme na první aklimatizační výstup. Je jím Pik Varabljov vysoký asi 5 800 metrů. Jdeme po ledovci až pod Pik Komunismu a pak se lopotíme kamenitým svahem do výšky 5 100 metrů. Tam stavíme večer tři stany. Jeden si kluci postavili o 300 metrů níž a ráno se vracejí dolů. Sledujeme západ slunce a bolest hlavy zápolí s krásou hor.

Ráno jen s hůlkami nebo piklem už po sněhu a ledu stoupáme k vrcholu. Každý sám a každý jinudy. Nedostatečná aklimatizace násobí obtížnost. Nic moc to nebylo, ale máme toho dost. Obdivujeme okolní panoráma a fotíme. Dolů to jde rychle a odpoledne jsme v základním táboře.

Den odpočinku a pak na Pik čtyřjoch. Noc před odchodem mám ale krizi, nemůžu popadnout dech a celou ji probdím. Ráno se těžko rozhoduju. Nakonec vítězí zdravý rozum. Zůstávám se Štěkem a doktorem, kterým taky není nejlépe, v táboře.

Odpoledne jdeme po ledovci dolů prozkoumat nástup Cetlinovy cesty na Pik Korženěvsk. Kuloárem sestupuje řada postaviček. Jsou to kluci z Doněcka vedení hrdinou z Everestu Míšou Turkievičem, kteří přiletěli včera. Máme shodné plány, a tak příští den vyrážíme spolu do prvního tábora ve výšce 5 100 metrů. Obdivuju jejich kondici. Míša se se smíchem ptá: "Kolik je vás v oddíle?" "Asi čtyřicet". "Nás je dvatisíce čtyřista a tohle je nejlepších dvacet".

Druhý den ráno Ukrajinci sestupují a já tady s doktorem kvůli aklimatizaci trávím další noc. Přicházejí čtyři instruktoři z MA Lu vedení známým Borotkinem. Společně pak scházíme dolů. Seznamujeme se s místopisem a legendami o prvních průkopnických pamírského lezení. Ukazují nám místo, kde stával základní tábor prvních výprav a vyprávějí o prvovýstupu Cestou Borotkina na "Komunistu" a o dobrodružstvích na dalších štítech.

Dnes by se měli vrátit i kluci. Ale jsou už v táboře, pro nepřítel počasí se vrátili bez vrcholu. Plánujeme co dál. Rozhodujeme se soustředit své úsilí na cíl, který jsme si vytkli už doma: zdolání "Korženěvské". Přejímáme taktiku "doněckých" s postupnými aklimatizačními výstupy do prvního a druhého tábora a návraty zpět do základního tábora. Čas ztrávený dole věnujeme odpočinku, tlachání v táboře našich přátel a vaření. Stereotyp stravy se ukázal snad jedinou, ale dost citelnou slabinou naší výpravy. Začali jsme Sovětům závidět jejich nekomplikovanou stravu včetně živých konzerv - ovčí.

Jednoho dne v podvečer se nám naskytla nezapomenutelná podívaná: do údolí vešla řada šedých stínů s batohy na zádech a cepíny v rukou. Pomalým strojovým tempem přešli duchové podél jezera a za ním přes noc zbudovali tábor. Dýchala z nich dálka a prožitá dobrodružství. Nebyl třeba slov, aby všichni pochopili, že se do srdce Pamíru probíla přes hory a ledovce pěšky. Československá menšina v údolí se tak stala většinou.

Dva dny špatného počasí jsou za námi. Jižní vítr, jak říkají Sověti "afganec", který přihnul oblačnost až vysoko do hor, ustal. Je zase modré nebe. Dnes bychom měli snažší vyrazit dosáhnout vrchol. Ale Petrovi, který je iniciátorem naší výpravy a má lví podíl na tom, že jsme tady, je zle. Má ledvinový záchvat provázený vysokými horečkami. Je jasné, že nikam nemůže. Rozhodování je těžké. Nikdo neví, jak dlouho potrvá pěkné počasí. Budeme mít ještě šanci, když závěrečný útok odložíme? Dnes vyráží také zkušení lezci z Doněcka. Petr nám situaci usnadňuje tím, že sám trvá na tom, abychom šli. Záleželo mu na úspěchu výpravy. Ne každý by dokázal být v jeho situaci tak nezištný. Běda a Tomáš zůstávají s Petrem v táboře a společně věří, že i oni budou mít ještě šanci.

Za čtyři dny se setkáváme za špatného počasí ve výšce 5 400 metrů. My po dosažení vrcholu na sestupu a kluci s malými vyhlídkami na úspěch se brodí novým sněhem vzhůru. Po dvou dnech i oni ustupují.

Československou účast v údolí zatím rozšířila Lanšova skupina a vyrostly také tábory horolezců z Alma-Aty, Rostova a Dněpropetrovsku. Seznamujeme se s novými přáteli. Hodně se diskutuje o lezení, hlavně vysokohorském, o materiálu, vybavení, o perspektivách a nových terénech v SSSR. Lezeckým Eldorádem budoucnosti je asi oblast Achsu. Ještě téměř nikdo tam nelezl, ale všichni o ní mluví. Je to prý "... tam kde nibuť, kde Pik Piramidalnyj...". Směřovala tam také Bigova skupina, kterou jsme potkali na letišti v Moskvě. Hovoří se dlouho do noci, měsíc ozářuje velkolepé štíty... Jen mezinárodní alplager je stranou tohoto dění. Sovětská horolezci tam mají přístup

zakázaný a náčelník Bajbara tam nevidí rád ani nás. Nejlépe si rozumíme s Ukrajinci z Dněpropetrovska a bujaré večírky při kytáře v jejich stanu se obvykle protahují do ranních hodin.

Několik dnů sněžení vystřídalo slunce. /Sověti tvrdí, že tak špatné počasí nebylo na Pamiru snad deset let/. Tábory se vylidňují. Všichni míří k vrcholům. I tři naši kamarádi vyražejí už potřetí vzhůru. My ostatní se nudíme. Pro výstup na "Komunistu" není dost proviantu ani času a trochu i poklesla morálka. Rádi bychom už dolů do Buchary a Samarkandu a taky pořádně se nacpat normálním jídlem. Většinu času ubíjíme vařením, ale vysmažovaný uherák s těstovinami nám už moc nejede. Při životě nás drží maryláš.

Kluci se vracejí s dobrou náladou. Potřetí to tedy vyšlo. Sovětští přátelé nám vyslovují uznání. Ani jejich fyzicky namakaným výpravám se nestává, aby na vrcholu stanuli všichni účastníci.

Zbývá už jen čekání na vrtulník. Osm dnů každé ráno bouráme stan a sbalené bágly odnášíme na přistávací plochu. Je to psychicky dost náročné. Ke konci už při každém zabublání potůčku vyskakujeme a nahazujeme bágly na záda.

Jednoho dne přilétá vrtulník. Jako přízrak krouží nad Pamírským plato a Pikem Komunistu. Shazuje proviant Američanům uvězněným ve výškách už deset dnů.

Konečně jsme se dočkali i my. Ještě jednou rozpoutáváme fotosafari nad hřebeny hor a přistání v Džirgitalu cítíme jako návrat domů. V orientální čajcháně se cpeme místními specialitami čerstvým ovocem, popíjíme čaj a vychutnáváme pocit štěstí.

Hrstka dobrodruhů vyrazila na východ zdolat velkou horu. Naplnit sen, který v sobě nosí každý kluk, který si sáhnul na skálu. Překonali jsme všechny překážky, všichni "máme semitisícovku", živí a zdraví se vracíme domů. Mohli jsme si přát víc?

Zase sedíme namačkaní v letadýlku AN-2. V horkém odpoledním vzduchu se stroj propadá, balancuje a třese. S neklidem pozorujeme otevřenými dvířky kabiny, jak pilot pročítá denní tisk a nakonec podřimuje.

Pod námi mizí divoký svět hor. Blíží se každodenní povinnosti všedního života.

P I K K O R Ž E Ň E V S K É

Míla Staněk

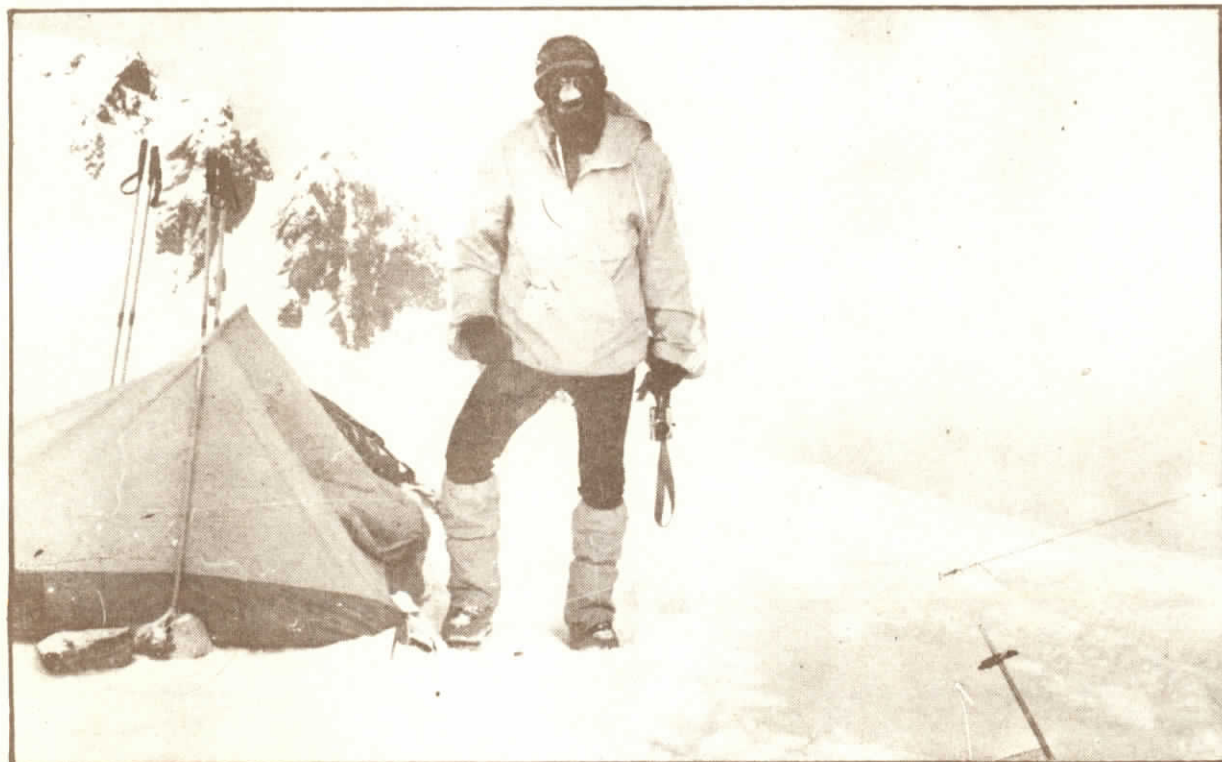
Dnes je náš velký den D. Ráno využíváme na vaření a balení všeho potřebného pro výstup. Před třetí hodinou odpolední pak naše pětičlenná skupina Joska, Zdeněk, Michal, Štěk a já postupně vyráží. V táboře zůstává Petr, kterého schvátil ledvinový záchvat a s ním ještě Běda a Tomáš. Šťve mě, že právě Petr, který nesl veškerou organizační tíhu naší výpravy zůstává dole.

Loučíme se pohledem s přívětivým místem našeho základního tábora a pomalým pochodem míjíme jezero na ledovci Moskvín. Není mi zrovna nejlépe, hlavou se honí různé myšlenky a ke všemu jsem tak trochu apatický. Přecházíme spáry ledovce v co možná nejkratší linii. Tuto část absolvuji už potřetí a pokaždé je to tu jiné. Jak rychle se ledovce mění. Asi po hodině chůze, dost nezvykle dolů, místo nahoru, sestupujeme o dobrých 200 výškových metrů. Pak ještě dlouhý vodorovný traverz a jsme pod nástupovým kuloárem. Je to obrovské suťovisko, které se neustále pohybuje. Neuvěřitelná kupa kamení.

Nad posledním táborem, v pozadí Pik Komunismu

3. tábor ve výšce 6400 m

Na vrcholu Piku horženěvske 1105 m

Po návratu na Ruzyňském letišti

Nastává chvíle odpočinku. Je pod mrakem. Dosud jsme šli z kopce nebo po rovině, teď už nás čeká jenom výstup. Výš a výš až do 7 105 metrů.

Každý jde podle svých sil. Rovnováhu vyrovnávám pomocí lyžarských palic a supím vzhůru. Dává nám to pěkně zabrat a bágly s obsahem patnácti kilogramů nezbytností o sobě nechávají pomalu ale jistě vědět. Nejlépe to slape Joskovi, dělá tuhle trasu už potřetí. Po odpočinkové pauze pak docházíme do sedýlka. Zde čekáme na opozdilce. Pak už jen s jedním odpočinkem docházíme k našim stanům tábora I ve výši 5 100 metrů, které jsme tu zanechali při naší předcházející výnašce. Je tu i několik stanů účastníků MALu a dalších skupin. Čeká nás tu doktor a Láda, kteří se zde aklimatizovali. Zítřka se k nám přidají.

Po celou dobu našeho pobytu bylo počasí překrásné a stálé. Nyní ale se vždy odpoledne zatáhne a k večeru poletuje sníh. Není to tu prý obvyklé. Při posledních desítkách metrech pod táborem se dostáváme do mlhy a vlhkého sněhu. Dorazili jsme v docela dobrém čase - necelé čtyři hodiny. Opravujeme stany a dáváme se do vaření. Nejprve čaj, polévku, sladkosti, uherák, vodu s grepem a znovu čaj.

Kolem půl osmé se začíná protrhávat oblačnost a prudce se ochlazuje. Jsme v dobré pohodě a před setměním uléháme do naší Gemy a dvou malých stanů. Dlouho do noci rozvíjíme naše fantazie a pak usínáme ve spokojenosti předešlých dní a dávných vzpomínek.

Ráno je opět vydařené. Všichni se diví činnosti Sovětů, která je některým cizí. Po snídani, balení a likvidaci tábora se s hodinovým zpožděním vydáváme ve stopách Sovětů vzhůru. Volíme pravou variantu výstupu, která se nám zdá bezpečnější. Po překročení ledovcové říčky a několika desítkách metrů mírně ukloněného firnu stoupáme mezi séraky ledovcovým zlomem po firnové platu pokrytém čerstvým sněhem. Během pochodu děláme tři zastávky, poslední z nich těsně pod hankem. Odsud je to zhruba 100 výškových metrů do tábora II. Slunce sem nezavítí a proto jej s radostí opouštíme. Chceme dorazit až do výšky 6 400 metrů, kde postavíme náš tábor III a budeme blíž vrcholu. Po kratším odpočinku se navazujeme všichni na jedno lano a pokračujeme vzhůru. Po několika desítkách metrů se opět odvažujeme a pokračujeme volně. Lano nás zdržuje, necháváme ho tady. Nebude ale potřeba při sestupu dolů? Po traverzu se chytáme fixu a pomocí něho se dostáváme do sedýlka na úzkém hřebeni ve výši 6 100 metrů, který se táhne k vrcholu. Opet následuje kratičký odpočinek. Počasí teď není právě nejpriznivější, viditelnost odhadujeme na dvacet- třicet metrů. Jsme teď ochuzeni o překrásné pohledy, skýtající právě tato místa.

V sedýlku stojí dva stany Sovětů. Místo není velké a náš cíl je až plošinka ve výši 6 400 metrů. Po exponovaném asi metr širokém hřebeni, z kterého spadají na obě strany srázy 1500 metrů, postupujeme k našemu dnešnímu cíli. Použijeme ještě asi deset metrů fixu, pak se hřeben rozšiřuje. Monotóním pochodem pokračujeme až k táboru III. Jak sem postupně docházíme, tak rostou i naše plátěné příbytky. Jsou tu opět naši staří známí. Nastává opět vaření. Naše menu vrcholí oboustranně výhodným Kaufem. Ukrajinci dostávají půl šišky uheráku a my jedny rybičky v tomatě. Všichni to labužnický vychutnáváme.

Se setměním zalézáme do stanu a chystáme se na noc před závěrečným útokem na vrchol. Počasí se spíše zhoršuje. Ještě pár sladkostí a uléháme. Všichni toho máme dost - dnešních 1300 výškových metrů je slušná porce. Chvilí se ještě hovoří, hlavně o zítřku. Hlavou se mi honí všelijaké myšlenky a pak i já usínám.

Vstáváme a u sousedů je už rušno. Snažíme se vařit, ale moc se nám nedaří. Benzinový "Aljoša" vypověděl službu a ani plynový Husch se nemá právě k činnosti. Po půlhodině trápení se nám podaří konečně něco vyrobit, ale co je to pro sedm lidí, kteří ani včera moc nepili.

Sověti jsou už připravení a vyrážejí. Je osm hodin a počasí vypadá nejisté, fouká silný vítr, ale viditelnost celkem dobrá. Na straně Afganistanu se hromadí černé mraky. Nastává rozhodování, jak odlehčit a co vzít na vrchol. Oblečení беру pro jistotu všechno, část na sebe, zbytek do batohu. Konečně jsme připraveni a máme i trochu vody v termosce. Je devět hodin čtyřicet pět minut - vyrážíme. Během několika desítek metrů odpadá doktor a zůstává s ním i Láda. Postupují společně s Joskou, Zdenkem, Štěkem a Michalem. Po chvíli míváme tábor ve výši 6 500 metrů nad kterým odpočíváme a jíme. Štěk tu počká na naše dva opozdilce. Nechávám mu tu svoji termosku, není mu nejlépe. Ve čtveřici stoupáme po hřebeni, který se táhne do nekonečna, jako tobogan, jednou nahoru, jednou dolů a stále výš a výš. Po několika desítkách metrů vždy oddechujeme. Hřeben se zdá být nekonečný a Slunce z nás vysává poslední kapky vody. Není se proč divit, je právě poledne.

Nyní se dělí i naše čtveřice. Zdeněk mě žádá o společný postup, a proto zůstávám pozadu. V čele je Michal s Joskou. To už jsme pod předposledním největším výšvihem. Kluci mají dobrých padesát metrů náskok, ale nevdají, nejsme na závodech. Po absolvování této partie následuje dlouhý traverz šikmo do sedýlka. Kdy už bude konec? Automaticky přenáším váhu těla a báglu z jedné nohy na druhou a strojově oddechují. Je to úmorné a fádňí, ale šinu se vzhůru. S přibývajícím výškou ubývá kyslíku a síl. Před námi je sedýlko, stojím u něho a věřím, že teď už se nám to podaří. Kluci jsou už asi někde pod vrškem a nám dvěma zbývá takových 100 výškových metrů. Mění se počasí, viditelnost se snižuje na minimum a fouká silný nárazový vítr. Při pohledu nazpět vidím, jak se Pik Komunismu halí do mraků. Ještě posledních pár metrů a najednou už nemám kam stoupat.

Je čtrnáct hodin čtyřicetpět minut, jsme na vršku našeho kopce. Čtyři hodiny perného výstupu nás dělí od odchodu z tábora III. Všichni čtyři se radujeme z naší první sedmitisícovky a jsme nesmírně šťastní, že už nemusíme šlapat vzhůru.

V silném větru oblékám vše, co jsem měl zatím v báglu. Pózujeme, fotografujeme. Vršek nás neodměnil krásnými rozhledy, viditelnost je tak pět - deset metrů, jen občas, když se na chvílku protrhnou mraky, vidíme vrcholové partie Piku Komunismu.

Po chvíli začínáme sestupovat, i to je nyní pro špatnou viditelnost náročné. Jdeme společně. Pod sedýlkem je zase vedro jako v peci, odkládám oblečení a traverzuju ve vlastních teď už polozasypaných stopách. Před nejprudším svahem potkáváme naše tři opozdilce probíjející se k vrcholu. Sestupujeme pouze pomocí hůlek a jsme značně unaveni. Sluneční paprsky a výška dokáží udělat své. Chvilí co chvílí usedáme do sněhu a odpočíváme. Sestup je značně pomalý a tak do našeho tábora III dorážíme po páté hodině.

Jsme unaveni ale spokojeni. Pouštíme se opět do zdoluhavé operace vaření, ale nyní je problém rozdělat i plynový Husch. Bomba je zamrzlá a tak ji domlouvám zapáleným toaletním papírem a dalšími lehce zápalnými věcmi. Konečně se nám podařilo vyrobit trochu vody která v nás okamžitě mizí. Vodu, pít, pít. Konečně jsme trochu zahnali žízeň a začínáme vařit dobroty. Ti nahoře to budou potřebovat.

První z opozdilců se vrací Láda, dostává svůj příděl a pak se od něho dovídáme, že Štěk a doktor jsou značně vyčerpáni pod táborem ve výši 6 500 metrů. Je osm pryč, беру termosku s odpornou grepovou tekutinou a vyrážím jim naproti. Ta v nich okamžitě mizí, staví je na nohy a pak pomalu sestupujeme do našeho tábora.

Při návratu je již skoro tma a hustě sněží. Kolem desáté uléháme a usínáme. Po krátkém spánku se budím, souží mě žízeň a tak se dávám do vaření. Nikomu nedám, lenochům, umínuju si v duchu. Dělán ve stanu teplou břechku a pak do sytosti piju, nabízím ostatním a okamžitě usínám až do rána.

Probouzíme se okolo šesté, ale nikomu se nechce ven. Fouká studený vítr a padá sníh. Do rána ho přibylo dobrých třicet centimetrů. Sověti jsou opět čilejší než my. Vaříme s malým úspěchem, balíme a bouráme tábor. Rychle pryč, rychle dolů!

Někteří se opožďují, nic se jich netýká, jsou apatičtí. Musíme je nutit a nakonec společně vyrážíme do nižších táborů.

Před námi jsou dva nepříjemné výšvihy, které jsou však zajištěny lany. Pomalu se dostáváme k fixům a tyto dva úseky slanujeme. Nyní následuje nepříjemný traverz, je spousta nového sněhu a padají drobné prachové lavinky. Necháváme mezi sebou větší rozestupy, co kdyby něco ujelo?

Docházíme na místo tábora II. Čekám na ostatní. Rozhodujeme se, zda ponechat věci jak jsou zde, nebo je vzít dolů. Klukům dole by se při dalším pokusu jistě hodily, ale co když druhý pokus nebude? Jak je Petrovi? Nemáme o něm žádné zprávy a v tomhle počasí je výstup zcela nemožný. Bereme proto každý část věcí a pomalu sjíždíme sto-metrovou ledovou stěnkou po fixu dolů. Pak ještě kus sestupujeme. Viditelnost je špatná, sotva deset metrů, sníh se lepí na mačky a každou chvíli někdo ujedě po ledu, který je pokryt mokrým sněhem.

Slyšíme hlasy. Snad to nejsou kluci? Po chvíli je poznáváme zcela bezpečně. Nastává chvíle napětí. Žádné blahopřání k vršku, ale naopak se střetáváme v ostrém rozhovoru na téma, proč jsme zbourali tábor. Petr s Bedřichem nám přikazují vynést věci zpět do tábora 5 800 metrů a postavit jim tam stany. Na to však nemáme sílu, shazujeme do sněhu věci navíc a mlčky pokračujeme v sestupu. Prostě v horách to bývá někdy i takhle.

Jsme teď v terénu, kde nejsou orientační problémy a tak každý postupuje, jak mu to šlape. Setkáváme se zase všichni u stanů tábora I. Zde už také teče voda a tak doplňujeme tekutiny. Bereme i zde své věci a sestupujeme níž a níž. Ještě poslední zastávka v sedle nad sutí, kde děláme pár snímků. Tady je už mnohem veseleji i počasí se tváří přívětivěji. Nyní už nemáme proč spěchat. Jsme v dobré časové relaci a s ubývající výškou se nám vrací i trocha sil. Pak nás ještě chytá zlatokopceá horečka a štouráme se v balvanu břidlice, gvylamujeme zrníčka pyritu.

Stoupáme po moréně vzhůru k jezírku do základního tábora. Srdečně se zdravíme s Ukrajinci a pak už s radostí shazujeme bágly. Nastává chvíle oddechu a nicnedělání. Ještě trochu tekutin a pak už jen spát a spát.

ADRESÁŘ HO TJ TESLA ŽIŽKOV

1	Beneš Josef	170	00	P 7, Dukelských hrdinů 3	d 379029
2	Borek Miroslav	140	00	P 4, Lomnického 3	z 533641/396
3	Čermák Jiří	108	00	P 10, Počernického 56	z 2324124/252
4	Doubrava Josef	466	01	Jablonec n/Nisou, Vlastovčí 17	z 275251
5	Fyšer Jiří	160	00	P 6, Čiolkovského 861	d 25736
6	Hlaváček Vlastimil			Vilémov u Sluknova 263	z 2313427
7	Hlaubek Josef	466	01	Jablonec n/Nisou, Dukelské nám. 7	z 95624/30
8	Jakubec Jiří	140	00	P 4, Kolského 1446	z 323/114
9	Janoušek Karel	130	00	P 3, Krásova 10	
10	Jäger Ondřej	100	00	P 10, Na padesátém 6	d 78115368
11	Kaisler František	182	00	P 8, Kankovského 1241	d 842311
					z 861841
12	Kindl Edeňk	160	00	P 6, U kolejí 22	d 347701
13	Kindl Miloš	160	00	P 6, Sukova 559	d 326407
14	Klenka Jaroslav	130	00	P 3, Želivského 15	z 2758095
15	Konréd Zdeněk	100	00	P 10, Uzbecká 1463	z 330/45017
16	Kordík Jan	190	00	P 9, K Safránce 506	z 8723267
17	Krátký Otakar	140	00	P 4, V Podhájí 9	d 462116
					z 216/14677
18	Křemen Vladimír	110	00	P 1, Liliová 14	z 8123898
19	Machan Aleš	466	01	Jablonec n/Nisou B. Němcové 36	d 21032
20	Manych Vladimír	110	00	P 1, Liliová 8	
21	Mýška Petr	130	00	P 3, Koněvova 84	d 2758816
22	Nedbal Lubomír	102	00	P 10, Jašičkova 1020	z 2123408
23	Novotný Jiří	140	00	P 4, Za sídlištěm 2145	d 467765
					z 592301/
24	Pekorný Miloš	170	00	P 7, U průhonu 12	z 277341/227
25	Pražák Jiří	511	01	Turnov, Lidových milicí 1600	
26	Sajdl Stanislav	460	07	Liberec 7, Příkladná 463/14b	
27	Schmidt Pavel	162	00	P 6, Na Petřínkách 1767/51	d 3537456
28	Staněk Miloslav	512	61	Přepere 240 /tel. Turnov/	z 21521
29	Strejček Pavel	190	00	P 9, Pod něspem 4	d 822036
					z 861841
30	Sindelář Milan	511	01	Turnov, Bezručova 1396	d 23636
31	Šťastný Jan	100	00	P 10, Třída SSB 32/896	d 725216
32	Šubr Jan	140	00	P 4, Písnické 753	z 201951/3282
33	Tichák Josef	149	00	P 14, Ledvinova 1713	z 702480/89
34	Tomek Jiří	511	01	Turnov, Lidových milicí 1609	
35	Ulman Jaroslav	141	00	P 4, Sedlčanská 1327	z 262551/497
36	Vojtěch Miloslav	150	00	P 5, U Santošky 24	z 8722/495
37	Vorlický Petr	130	00	P 3, Pod lipami 27	d 8259062
38	Zvířecí Miroslav	511	01	Turnov, Čista 309	
39	Borková Alena	140	00	P 4, Lomnického 3	
40	Peterová Marie	544	01	Dvůr Kralové, Elišky Krásnohorské 2345	
41	Vešlebová Daniela	100	00	P 10, Murmanská 15	d 7336523
					z 228751/281
42	Vojtěchová Miloslava	150	00	P 5, U Santošky 24	z 878241/496

Počet: 100 kusů

Stran: 22

Pouze pro členy horolezeckého oddílu TJ Tesla Žižkov

Tiskne: Reprografické středisko Tesla Strašnice k.p.

Leden 1985

Tadžik z Džirgitalu

Pik Korženěvské - 7105 m